

Universitätsbibliothek Paderborn

Meditationes De Præcipvis Fidei Nostræ Mysteriis

Vitæ ac Passionis D.N. Iesv Christi; Et B.V. Mariæ; Sanctorumq[ue] et
Euangeliorum occurrentium Cum Orationis Mentalis circa eadem praxi In
sex partes tributæ

Qvae Considerationes De Peccatis, [et] quatuor hominis nouiſſimis; necnon
[et] quosdam orandi modos ... complectitur

Puente, Luis de la

Coloniae, 1611

§.6. Quomodo in oratione ratiocinandum, ac distractionibus, quæ in ea nos
oppugnant, occurendum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54597](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54597)

ego miser, & ignorans peccator, *k quid orem* *k Rom. 8.26*
sicut oportet, nescio: Tu itaque Deus meus, pe-
 te in me, ac moue me, vt *gemitibus* petam *ine-*
narrabilibus, quò mea Oratio locum inueniat,
 & accepta sit, à tam nobili procedens princi-
 pio, quale tu es, cui fit honor, & gloria in æter-
 na secula, Amen.

Hac ratione exequimur, quod S. Dionysius *De Diuin.*
 dixit: omnem Theologicum actum (hoc est *nomm. 6.3.*
 qui Deum respicit, ac de eo, & cum eo agit) ab
 oratione inchoandum esse; sanctissimæ Trini-
 tatis, quæ vbique præsens est, inuocato fauo-
 re; eidem, puris petitionibus, mente quieta,
 affectibus ad vnitionem, quam sancto hoc ex-
 ercizio quærimus, benè dispositis, nos ipsos
 tradentes.

RATIO MEDITANDI ET IN

Oratione ratiocinandi, ac distractioni-
bus, nos in ea oppugnantibus, re-
sistendi.

PARAGRAPHVS VI.

INTELLIGENTIAE nostræ operatio,
 quam Meditationem vocamus, omnium,
 quæ in mentis oratione locum habent, est
 difficillima. Nam etsi varia cogitare, & absque
 ordine modoque ab vnare in alteram liberè
 vagari, sit quàm facillimum: in re tamen vna
 attentè hære, memoriamque, & intelligen-
 tiam in Deo firmam absque distractione, &

diuagatione stabilire, hoc verò opus, hoc labor
 est. Quam difficultatem etiam magni Sancti
 interdum, gementes licet, patiuntur. Ita
 a *Iob. 17. 11.* enim Iob: a *Cogitationes, inquit, mea dissipata sunt, torquentes cor meum, noctem verterunt in diem, quietem, & recollectionem, quam nocte habere consueueram, mihi auferentes: ipse etiam David ad Deum clamans aiebat: b*
 b *Psal. 39. 15.* *Cor meum dereliquit me, & quasi ex domo mea fugit: complaceat tibi, Domine, vt eruas me.* Quod ipsum incommodum experiuntur omnes, ex varijs tamen radicibus ortum. *Primum* à D A E M O N E, fructum nobis orationis impedire moliente: à propria deinde P H A N T A S I A, vt quæ libera sit, vaga, nec facilis contineri. *Tertio* ab aliquibus A F F E C T I B V S immortificatis, quæ nostras cogitationes facilè secum trahunt: c *Vbi enim thesaurus tuus est, ibi & cor tuum erit.* *Quarto* à C V R I S & S O L I C I T V D I N I B V S, quæ pungunt, & in mille partes cor ipsum secant. *Quinto* ab animi L A X I T A T E & I G N A V I A, quòd, vt in tam præclaram exercitationem serio incumbat, nullum adhibet conatum. *Sexto* denique prouenit ex I G N O R A N T I A, eò quòd ratiocinari, meditari, occultas veritates inuestigare, aut inuentas ita æstimare, vt voluntatem ad deuotionis affectus excitent, non norit. Cui ignorantia adferemus, Deo bene fauente, remedium, subiecta methodo, & ratione, qua se quisque in hac re gerere debeat.

Primum

Primum itaque necesse est meditari volentem, exactè TENERE MYSTERII illius VERITATEM, quam fides docet: Credereque & intelligere, quomodo re ipsa illud sit gestū, & Ecclesiæ sanctæ reuelatum. Deinde inquirendæ sunt CAUSAE, ORIGOQUE vera, ex qua id provenit, quod meditationi subijcitur; falsis interim, quæ in speciem causæ esse videntur, prorsus reiectis.

Tertio, FINIS etiam verus, cuius gratia res eadem gesta est, ratiocinatione est inuestigandus: ijs etiã reiectis, qui tales reuera non sunt. *Quarto* inquirendi etiam sunt EFFECTVS, qui ab eadē re proveniunt, commoda, inquam, aut incommoda, quæ illa secum adfert. *Deniq;* PROPRIETATES aliæ, & CIRCVMSTANTIAE, quæ rem ipsam comitantur. Quæ omnia hoc exemplo apparebunt.

Si meditationi subijciam tanquam materiam, Incarnationis mysteriū. *Primum* necesse est, exactè me tenere, quid Fides de eo doceat, hoc est: Dei filium in vnitæte personæ, ita naturam humanam sibi coniunxisse, vt verè DEVS sit homo: Et homo DEVS. *Mox* per ea quæ suprâ dixi discurrā, perpendendo, tanti operis causam, & radicem non fuisse merita nostra, sed bonitatem solam, & misericordiam ipsius DEI: *Finem* verò, humani generis reparationem, diuinæque bonitatis, & charitatis manifestationē. *Postea* commoda disquiram, quæ ex ea nobis provenerunt: peccatorum videlicet remissionem, mortis destructionem,

ingressus in coelum; & similia. Damna item, quæ, nisi opus hoc peractum fuisset, nobis obuenissent: quod videlicet omnes homines fuissent Dei inimici, Dæmonis mancipia, ad Infernum destinati: *Denique* circumstancias eius mysterij inquiram, quo ad locum, tempus, & modum operis. Corporis quoque, & animæ illius proprietates, quas Deus in sua Incarnatione assumpsit, perpendam.

IN singulis his partibus tam diu mens herere debet, quam diu inuenit deuotionem, & gustum spiritualem: non sollicita ad partem aliã transire; sed in ea voluntatem ad varios amoris, confidentiæ, & similes affectus, vt dictum est, excitare: Petitiones, & colloquia cum Christo instituendo, ijs, quæ meditati sumus, conformia. Postquam verò harum vnã partem mens nostra bene perpenderit, eãdem quiete, & animi tranquillitate potest ad alteram transire: & sic ad reliquas pergere. Quorum omnium plenissima licebit exempla in meditationibus sequentibus cernere: præcipuè in primis, quæ reliquarum erunt veluti exemplaria. Illud tamen aduertendum: Cùm speciali Spiritus sancti instinctu ad orandum mouemur, omnia facillè suauiterque fluere: ipse enim memoriam colligit, ratiocinationẽ viuificat, meditationum imbrem immittit, affectus accendit, petitiones ordinat, colloquia aptat, totumque orationis opus perfectè peragit, nobis absque defatigatione cooperantibus. Sed speciali illo auxilio deficiente, necesse

cesse

cesse est, nos ipsos arbitrij nostri libertate, & communi gratiæ auxilio, quod nunquam deest, facultates animæ nostræ ad actus suos eliciendos applicare, modo superius tradito, qua ratione ipsum Spiritum sanctum ad speciale auxilium nobis præstandum, prouocamus.

VIRI enim spirituales, quibus orationis exercitatio cordi est, non esse debent nauibus illis ingentibus similes, quæ, nisi vento impellantur, mouere se non possint: sed triremibus, quæ remis, & vento nauigare possint: quare secundo diuinæ inspirationis vento deficiente, recurrendum illis est ad remorum laborem, animæ videlicet suæ potentias, seu facultates: quæ fauore diuino, etsi non ad eò perceptibili, adiutæ nauigare, & orationem perficere possint. Quæ orandi ratio, etsi non ad eò sit suavis, sæpè solet vtior esse, propter maius meritum, quod cōsiliu illo cum distractionibus, & cordis ariditate, apud Deū obtinemus: Et perseuerantibus in remigando, & orando veniet in tempore ipse Christus, vt visitet nos, qui sua præsentia tempestatem illam sedabit, sicut d' Apostolis in simili occasione euēnit.

d Matt. 14.

32.

d Mar. 6. 51.

Quaternis porro armis contra cordis euagationes, & ariditatem Spiritus certare possumus. *Primum*, profunda **HVMILITATE**, qua nostram debilitatem miseriamque cognoscimus: & coram diuina maiestate ita vagari erubescimus. Nosque ipsos ob culpas præteritas, & præsentis reprehendimus, quarum

e *Lus. 14. 11.* causâ sic meritò derelinquimur, e *qui enim hic se in Oratione humiliat, in eadem exaltabitur.*

Secundo animi FORTITVDINE, viriliter statuendo, nullam datâ operâ nos velle admittere cogitationem, quæ à proposita materia nos retrahat, etiam si res alioquin nobis esset iucundissima, aut magni videretur momenti; siquidem eo tempore nullam ei præferre decet, quam præ manibus habemus, aut ipsi DEO, in cuius conspectu, Orationis tempore versari nos attendimus. Quod si inuito euagatio contigerit, statim atque id aduertero, si lum bonæ cogitationis, & rationis, quod cœperâ, alligare studebo: milles idem facturus, si milles me distrahi contigerit; nec propterea abijciam animum, aut fiduciam deseram, memor, etiam illum magnum Abrahamum Patriarcham, diu perseuerasse in f abijciendis volacribus, qua descendunt super cadauera, sacrificio destinata: Cui mox sopore sine extasi graui correcto magna à DEO mysteria reuelata: Cumq, sol occubisset, apparuisse cibus fumantem, & lampadem ignis transeuntem per medium sacrificium, in signum, quod Deus illud acceptasset: Cuius exemplo, si & ego constanter abegero incidentes cogitationes importunas, quæ Orationis sacrificium perturbant, succedet contentioni huic quietus contemplationis somnus, in quo Deus animam meam diuinâ suâ luce illustret, vt eum cognoscat; & diuini sui

amoris

f *Gen. 15. 11.*

Gregor. 16. Mer. c. 9.

amoris inflammet igne, quo ipsum ardentei amet.

Tertio decertamus contra cordis euagationes ipsamet ORATIONE, qua petimus à Deo, vt intra ipsam animam nostram dignetur, ciuitatem g *Ierusalem*, siue pacis visionem *edificare*, *dispersiones Iſraelis*, cogitationes, & affectiones animæ nostræ *Congregans* vt intra eam manentes, Orationi ipsi vacent: Idemque à sanctis Angelis petam, qui Orantibus adſiſtunt. Cui armorum generi plurimum tribuam, eo quod Oratio aded fit potens, vt non solum cætera omnia, sed seipsam cum illis possit impetrare. Ad quod etiam iuuerit, in medijs huiusmodi perturbationibus breues aliquas Orationes vsurpare: Nunc dicendo cum Dauide: *h Cor meum dereliquit me: complacet tibi Domine, vt eripias me ab hac violentia, quam sustineo: nec tardes auxilium ferre.* Item cum eodem: *i Anima mea sicut terra sine aqua tibi: Velociter exaudi me Domine, defecit Spiritus meus.* Aliàs cum Apostolis in media tempestate constitutis elababo. *k Domine salua me: ecce perco: aut sicut Cæcus ille, cuius Orationem turbis plebis increpando impediēbat, l multo magis clamabo: IESV, fili David, miserere mei.* Quod si clamans perseuerem, etiam in siccitate, & contentione hac, non prætermittet benignissimus Dominus, quin mihi, sicut cæco illi, compatiatur. Quod suo loco exactius perpendemus.

g Psal. 146

2.

h Psal. 39. 13.

i Psal. 142. 6

k Matt. 8. 25.

l Luc. 18. 38.

Part. 3.

Med. 35.

Vltimum denique telum, quo aduersus hanc tribulationem utemur, est magna in Deum Dominum nostrum FIDUCIA: persuasi, quod qui iubet nos orare, aderit auxilio, & gratiâ suâ; vt id rectè præstantes, & diabolo resistere, imaginationem intra præscriptos limites continere, passiones reprimere, curas & sollicitudines moderari, ignauiam denique excutere possimus: ne Orationis cursum impediunt. Fiduciæ nihilominus adiungenda est diligentia, qua ante orationem (vt Cassianus ait) amoueamus ea, quæ in ipsa pati nollemus: hac ratione aduersarij nostri sagacitatem, imitantes, qui (S. Nilo teste) omnes tentationes, quas spiritualibus viris in decursu diei suggerit; ad eorundem Orationem turbandam & fructum eius impediendum, dirigit: Nam Gulæ tentationem suggerit, quò tempore Orationis graues, & somnolenti sint; impatientiam, vt sint turbati; sensuum curiositatem, vt distrahantur; multitudinem negotiorum, vt solliciti, & occupati sint; superbiam, & ingratitude, vt cæci fiant.

Si itaque non decet minus sollicitos nos esse in bonum nostrum, quam sit noster aduersarius in malum, consonum est, ita actiones, & occupationes nostras disponere, vt eadem ad bene orandum conferant. Et hac ratione iudicabimur aliquo modo satisfacere illi Christi sententiæ: *m Oportet semper orare, & non deficere*. Semper enim orare ceteri potest qui totum tempus vel in ipsa oratione, vel in

Colla. 9. C.
2. Colla.
10. C. 13. 48.
49. 50.

m Luc. 18. 1.

præparatione, ad eam benè faciendam, ponit. Et hac fiducia aggredi debeo mentis orationē, hostibus meis illud Psalms obijciens: *n Declinate à me maligni, quia scrutari statui mandata Dei mei:* Potentijs verò & cogitationibus meis dicam illud ex altero psalmo: *o Venite omnes simul, adoremus & procidamus, & ploremus ante Dominum: quia ipse est Dominus Deus noster: & nos populus pascua eius, & oves manus eius.*

n Psal. 118.
115.

o Psal. 94. 6.

QVA RATIONE ADORATIONEM
iuuare nos possimus imaginatione, lingua & alijs animæ facultatibus.

PARAGRAPHVS VII.

QVAMVIS mentis Oratio, vt suprâ diximus, sit trium supremarum animæ facultatum operatio, qua parte illa Spiritus purus est, & mens appellatur; qua de causa, & ipsa Oratio, mentis siue mentalis dicitur: iuuant nihilominus ad eam obeundam tres aliæ eiusdem animæ facultates inferiores. Harum prima est facultas IMAGINANDI, quæ, vt maximè turbat impeditq; Orationem, cum vaga est, maleq; domita: ita eandem iuuat plurimum, si rerum, quæ ad meditandum accipiuntur, imagines, & figuras aliquas intra se ipsam facilè possit efformare: ita enim videtur

debitur